

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/50/2018
Identifikačné číslo spisu: 1611212095
Dátum vydania rozhodnutia: 20.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1611212095.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BELL TRADE s.r.o., Živnostenská 2, Bratislava, IČO: 35 839 511, zastúpeného JUDr. Milanom Fulecom, advokátom, Živnostenská 2, Bratislava, proti žalovanému: PET - PACK SK s.r.o., J. Hollého 1645, Malacky, IČO: 35 774 916, zastúpenému Advokátska kancelária Kováčik Legal s.r.o., Radlinského 1729, Dolný Kubín, IČO: 47 238 429, v konaní o návrhu na zaplatenie 31.250.000,- Kč s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu žalovaného na zaplatenie 31.250.000,- Kč s príslušenstvom, o návrhu žalobcu na vstup účastníka do konania na strane žalovaného, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 10Cb/4/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. januára 2018, č. k. 3Cob/226/2017-762, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 16.05.2016, č. k. 10Cb/4/2012-762, nepripustil vstup ďalšieho účastníka na strane žalovaného: O2 Czech Republic a.s., IČ: 601 93 336, Za Brumlovkou 266/2, 14022 Praha 4 - Michle, Česká republika, do konania sp. zn. 10Cb/4/2012.

2. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca navrhol vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného, a to spoločnosti O2 Czech Republic a.s., IČ: 601 93 336, so sídlom Za Brumlovkou 266/2, 14022 Praha 4 - Michle, Česká republika a v prípade, ak súd jeho vstup pripustí, zmenil žalobný návrh, tak že ho zaviazal na zaplatenie sumy 5.244.422.990,- Kč, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % p.a. z čiastky 5.244.422.990,- Kč počítaným od 14.3.2016 až do zaplatenia a náhradu trov konania. Návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného

(spoločnosti O2 Czech Republic a.s.), odôvodnil tým, že v konaní sa domáha voči žalovanému nároku na zaplatenie čiastky 31.250.000,- Kč, z titulu ručenia za vymožitelnosť pohľadávky, ktorú žalovaný postúpil na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 8.1.2009. Pohľadávka postúpená je pohľadávkou voči spoločnosti O2 Czech Republic a.s., Česká Republika, IČ: 601 93 336 a vyplýva zo súboru zmlúv uzatvorených medzi spoločnosťou O2 Czech Republic a.s. a spoločnosťou RVI a.s., so sídlom Na Příkopě 12/853, 11000 Praha 1, Česká Republika, IČ: 25522931 dňa 27.12.2002, konkrétne zo Zmluvy Projekt Radnice ONLINE a Zmluvy Projekt koncové terminály, vrátane príloh k tejto zmluve - Zmluvy Portal RVINET.COM, Zmluvy POWER CARD - čipová karta zamestnanců veřejné správy a územní samosprávy, Zmluvy POWER CARD - čipová karta pojištěnce ČR a Zmluvy Pronájem koncových terminálu (ďalej len „Projektové zmluvy“). Žalobca spoločnosť O2 Czech Republic a.s., vyzval na zaplatenie pohľadávky zo zmlúv, pričom spoločnosť O2 Czech Republic a.s. listom zo dňa 18.5.2015 oznámila žalobcovi, že predmetnú pohľadávkou a ani existenciu Projektových zmlúv, neuznáva. Listom zo dňa 8.6.2015 žalobca odstúpil od Projektových zmlúv, čím došlo k zániku zmluvného vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou O2 Czech Republic a.s., čím vznikla žalobcovi škoda, nárok na náhradu ktorej je predmetom návrhu zo dňa 14.3.2016 doručeného súdu 16.3.2016. Žalobca zdôraznil, že právomoc konajúceho súdu na konanie o nároku na náhradu škody, ktorý je predmetom tohto návrhu, je daná s poukazom na ustanovenie článku 8 ods. 1 Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.

3. Súd prvej inštancie posúdil návrh žalobcu podľa § 92 ods. 1 O. s. p. a tiež podľa čl. 80 a 81 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012. Riadil sa pritom čl. 1 až 28 uvedeného Nariadenia a § 103 O. s. p. Uviedol, že v prípade navrhnutého vstupujúceho účastníka O2 Czech Republic a.s., IČ: 601 93 336, je daná právomoc súdov Českej republiky. Na súdoch iného štátu ako štátu sídla spoločnosti, je totiž možné žalovať len pri splnení podmienok čl. 5 ods. 1 nariadenia s poukazom na odd. 2 až 7 kapitoly. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že nárok voči žalovanému má právny základ v ručení za vymožitelnosť postúpenej pohľadávky zo zmlúv, pričom v konaní spis. zn. 10Cb/4/2012 bude nepochybne potrebné riešiť rovnaké zásadné právne otázky, ako v konaní o nároku voči spoločnosti O2 Czech Republic a.s. Skúmanie otázky prevzatia ručiteľského záväzku žalovaným za tvrdenú vymožitelnosť pohľadávky, je vecou zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a s nárokom na náhradu škody, ktorý žalobca mieni uplatniť voči spoločnosti O2 Czech Republic a.s., nemá takú súvislosť, ktorá by predpokladala vydanie nezlučiteľných rozsudkov o takýchto samostatných nárokoch. Okresný súd tiež uviedol, že rovnako neexistuje taká súvislosť medzi nárokom žalovaného na zaplatenie odplaty zo Zmluvy o postúpení pohľadávky uplatneným vzájomným návrhom žalovaného voči žalobcovi a nárokom žalobcu voči O2 Czech Republic a.s., na náhradu škody spôsobenej odstúpením žalobcu od Projektových zmlúv.

4. Okresný súd ďalej zdôraznil, že posudzoval, či s ohľadom na obsah podania žalobcu nie je dôvod založiť právomoc súdov Slovenskej republiky podľa iných ustanovení nariadenia a dospel k záveru, že žiadna z podmienok konania o nároku žalobcu na náhradu škody voči spoločnosti O2 Czech Republic a.s., pred súdmi Slovenskej republiky upravených nariadením nebola splnená. Dodal, že miestom, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok, je miesto plnenia záväzku z projektových zmlúv (s ohľadom na teritoriálne obmedzenie by ním bolo jednoznačne územie Českej republiky, bez ohľadu na sídlo zmluvnej strany).

5. Vzhľadom na uvedené, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že na základe právne relevantnej argumentácie O2 Czech Republic a.s., IČ: 601 93 336 v pôvodnom konaní v procesnom postavení žalovaného 2/ spôsobilej spochybniť uplatňovaný nárok, okresný súd konštatoval, že nemožno mať existenciu žalobných nárokov žalobcu v súčasnosti za osvedčené natoľko, aby bolo potrebné a opodstatnené skúmať ich vzájomnú súvislosť v zmysle Nariadenia

6. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, napadnutým uznesením zo dňa 31.01.2018, č. k. 3Cob/226/2017-762 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie.

7. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu poukázal na to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na pripustenie ďalšej strany sporu na strane žalovaného postupoval správne a zákonne a svoj postup a výklad postupu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 i riadne a podrobne odôvodnil s čím sa odvolací súd plne stotožnil a nemá žiadne argumenty na doplnenie. Keďže oba súdy nemali pochybnosti o výklade nariadenia, podľa odvolacieho súdu nebolo potrebné obrátiť sa s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor EÚ. Krajský súd zdôraznil, že nárok nepodlieha právomoci súdov Slovenskej republiky a z tohto dôvodu už bolo raz konanie voči spoločnosti O2 Czech Republic a.s., IČ: 601 93 336, Za Brumlovkou 266/2, 14022 Praha 4 - Michle, Česká republika, zastavené.

8. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. I. 783 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

9. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) v prvom rade vytkol, že hoci sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, obmedzil sa na skrátené zdôvodnenie rozhodnutia s doplnením dôvodov na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu a nevenoval sa dostatočne preskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z napadnutého odôvodnenia preto nevyplýva, prečo mali súdy za to, že v konaniach o nárokoch z titulu ručiteľského záväzku a postúpení pohľadávky, nebude potrebné riešiť tie isté právne a skutkové otázky, ktorých vyriešenie môže založiť existenciu nezlučiteľných rozhodnutí. Dovolateľ dodal, že predpokladom existencie oboch nárokov je existencia predmetných zmlúv. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preto podľa dovolateľa vykazuje znaky nepreskúmateľnosti, čím boli porušené jeho základné práva na spravodlivý súdny proces.

10. Dovolateľ ďalej uviedol, že základom právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi bolo zistenie, že medzi uplatneným nárokom žalobcu voči žalovanému a O2 Czech Republic a.s., nie je také hmotnoprávne puto, pre ktoré by bolo vhodné o nárokoch konať a rozhodnúť spoločne. Dovolateľ má za to, že podľa čl. 8 ods. 1 Nariadenia Brusel I bis sa môže uplatniť aj v prípade, ak nároky voči jednotlivým žalovaným majú rôzne právne základy. Napokon predmetom preskúmania v konaní o vzájomných nárokoch žalobcu a žalovaného, budú rovnaké skutkové a právne otázky ako pri preskúmaní nároku žalobcu voči O2 Czech Republic a.s.

11. Konajúce súdy preto nesprávne právne posúdili vec, a to v nižšie uvedených právnych otázkach, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené:

- či sa má článok 8 ods. 1 Nariadenia Brusel I bis vykladať v tom zmysle, že medzi nárokom žalobcu voči prvému žalovanému z titulu ručiteľského záväzku za vymožitelnosť pohľadávky vyplývajúceho zo zmluvy o postúpení pohľadávky a nárokom žalobcu voči druhému žalovanému z titulu náhrady škody spôsobenej nezaplatením tej istej pohľadávky, neexistuje taká súvislosť, aby bolo možné v danom prípade aplikovať článok 8 ods. 1 Nariadenia Brusel I bis, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že prvý žalovaný podal voči žalobcovi v konaní vzájomný návrh, ktorým sa domáha zaplata odplaty za postúpenie pohľadávky v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky,

- či sa má článok 8 ods. 1 Nariadenia Brusel I bis vykladať v tom zmysle, že podmienkou pre skúmanie vzájomnej súvislosti žalobných nárokov uplatnených voči viacerým žalovaným v zmysle tohto článku je, aby boli tieto žalobné nároky dostatočne osvedčené v čase podania žaloby.

12. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Malacky na ďalšie konanie. Prípadne napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že návrhu

žalobcu vyhovie.

13. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

16. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

17. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie je ďalej odôvodnené § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

18. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

20. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

21. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (ods. 2).

22. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

23. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepripustení ďalšieho účastníka na strane žalovaného. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

24. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že odvolací súd nesprávne aplikoval § 387 ods. 2 a 3 C. s. p. a nevysporiadal sa s jeho podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie zásadných tvrdení žalobcu v odvolaní predstavuje vážne porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

25. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

26. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

27. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

28. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

29. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

30. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

31. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov. Odvolací súd dodal, že nárok žalobcu nepodlieha právomoci súdov Slovenskej republiky a z tohto dôvodu už bolo raz konanie voči spoločnosti O2 Czech Republic a.s., IČ: 601 93 336, Za Brumlovkou 266/2, 14022 Praha 4 - Michle, Česká republika, zastavené. Zároveň odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na pripustenie ďalšej strany sporu na strane žalovaného postupoval správne a zákonne a svoj postup a výklad postupu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 i riadne odôvodnil. Z tohto dôvodu napokon nebolo potrebné obrátiť sa ani s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor EU.

32. Odvolací súd po prejednaní odvolania dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Dovolací súd dodáva, že takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

34. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

35. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť

náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

36. Dovolací súd ďalej zdôrazňuje, že súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (právneho zástupcu, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa). V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

37. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnu otázku (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C. s. p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

38. Pokiaľ v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať dovolací súd, predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

39. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom vymedzené otázky uvedené v bode 11 tohto rozhodnutia, nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (jeho konkrétneho ustanovenia). Dovolateľom položené otázky predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Vymedzené otázky predstavujú skutkové (a nie právne) otázky, ktoré nemôžu založiť prípustnosť

dovolania v rozhodovanej veci. Tento záver vyplýva aj zo skutočnosti, že nároky žalobcu (z titulu ručiteľského záväzku za vymožiteľnosť pohľadávky vyplývajúceho zo zmluvy o postúpení pohľadávky, z titulu náhrady škody spôsobenej nezaplatením tej istej pohľadávky voči navrhovanému ďalšiemu žalovanému; s dôrazom na vzájomný návrh žalovaného z titulu zaplataenia odplaty za postúpenie pohľadávky v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky), vychádzajú z konkrétnych zmlúv uzavretých medzi konkrétnymi zmluvnými stranami a z nich vyvedených nárokov, a z výkladu konkrétneho článku Nariadenia. Takéto skutkové otázky môžu byť predmetom len konkrétneho sporového konania, z čoho je zrejmé, že takéto otázky nemôžu byť predmetom neskoršej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Je totiž zrejmé, že pokiaľ je dovolacia otázka formulovaná spôsobom, či konkrétna zmluva a z nej vyvedený nárok medzi stranami sporu zodpovedá výkladu konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, takáto otázka nie je otázkou právnou, ale skutkovou.

40. Osobitne k druhej otázke špecifikovanej v bode 11 tohto rozhodnutia dovolací súd dodáva, že aj v tomto prípade ide o otázku skutkovú, nie právnú. A to s dôrazom aj na skutočnosť, že žalobca súčasne nepodal žalobu voči žalovanému a navrhovanému ďalšiemu žalovanému v súvislosti s článkom 8 ods. 1 Nariadenia Brusel I, keď konanie voči nemu bol už skôr právoplatne zastavené.

41. Dovolací súd konštatuje, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017), zotrváva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

42. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

43. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie uplatnené podľa § 421 ods. 1 C. s. p., je však možné odôvodniť iba nesprávnym právnym posúdením, ktorého súčasťou nie je (a ani nemôže byť) prípadné, podľa názoru dovolateľa, nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, resp. konkrétnych zmlúv a z nich vyplývajúcich nárokov. Prípadnú vadu rozhodnutia spočívajúcu nesprávnym zistením rozhodujúcich skutkových okolností, nie je možné subsumovať pod nesprávne právne posúdenie, keď pod právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení, súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav.

44. Dovolací súd zároveň pre úplnosť pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať ani za nesprávny procesný postup, ktorým by sa znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Totiž už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

45. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., nemožno považovať argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvedením skutkových zistení a záverov konajúcich súdov.

46. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c, písm. f/ C. s. p., odmietol.

47. Z vyššie uvedených dôvodov sa dovolací súd ani návrhom žalobcu na prerušenie konania z dôvodu prejudiciálnej otázky, nezaoberal.

48. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

49. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.